

[Udenrigsministeren.]

engang, begrænset som den er, er muligt at give, den sikkerhed, som vi selv har søgt ved vort medlemskab i Atlantpagten, og som man ikke har villet nægte de to stater, der ligesom vi selv ligger på en udsat post i verden.

Stillingen er ganske klar: Atlantpagtstaterne, Atlantforbundet, går aldrig til angreb mod nogen stat. Hvis alle stater tager den samme beslutning, kommer der ikke mere nogen verdenskrig. Atlantpagten træder først i virksomhed, kommer først til udfoldelse, i det øjeblik et angreb sættes ind mod et af dens medlemmer. Det er en urokkelig kendsgerning, som ingen tale i denne sal kan ændre noget ved. Hvis der ikke er angribere, vil Atlantpagten aldrig komme til at træde i virksomhed, samarbejdet mellem Atlantpagtstaterne vil ikke komme til udfoldelse.

Den kommunistiske ordfører rettede en appel til salen: at vi af hensyn til Danmark, af kærlighed til Danmark skulle lade være med at stemme for beslutningen om Grækenlands og Tyrkiets optagelse. Det er meget vanskeligt at høre på en sådan udtalelse fra talsmanden for et parti, hvis politik vi har haft lejlighed til at følge så nøje i de senere år. Jeg vil gerne sige, at når Danmarks regering i dag opfordrer dette tings medlemmer til at tiltræde forslaget, at stemme for beslutningen om Grækenlands og Tyrkiets optagelse, så gør vi det sammen med Norges arbejderregering, med Englands arbejderregering, med de frie demokratiske regeringer, der er sluttet sammen i dette forbund. I deres kreds hører vi hjemme for sammen med dem at gøre, hvad der står i vor magt, for at en krig ikke skal komme, og for at den frihed, som vi nyder godt af, en dag kan være alle menneskers eje.

Aksel Larsen: Udenrigsministeren forkyn-der højtideligt, at Atlantpagtens defensive karakter ændres ikke, selvom Tyrkiet og Grækenland optages. Det var hans egen partifælle, der som den første i debatten om denne sag her i folketinget erklærede, at det var en indkredsning. Det ærede medlem hr. Kristen Amby synes dog at have forstået, at Atlantpagtens karakter i hvert fald formelt ændres.

Udenrigsministeren siger, at Atlantpagtstaterne aldrig vil gå til angreb. Ja, udenrigsministeren har i den senere tid tillagt sig den uheldige vane at udtale sig på andre staters, andre regeringers og andre udenrigsministres vegne. Sidst han forsøgte det, fik han en tilrettevisning fra den svenske

regering, som meddelte, at Danmarks udenrigsminister aldeles ikke havde fuldmagt til at udtale sig om, hvad Sverige ville og ikke ville. Den slags gør det jo lidt vanskeligt at fæste lid til udenrigsministerens højtidelige erklæring om, hvad andre stater kan tænkes at gøre. Under alle omstændigheder bliver det ikke Danmarks udenrigsminister, der kommer til at bestemme, hvad Amerikas Forenede Stater i givet fald vil gøre eller ikke gøre.

Nu vil den højtærede udenrigsminister have, at vi skal sende tropper til Korea. Hvem er det, der begyndte intervention dør? Det er Amerikas Forenede Stater. (Afbrydelse). Det er Amerikas Forenede Stater. Inden Amerikas Forenede Staters regering havde nået at tage stilling til det, man påstod skete i morgentimerne hin dag i juni i fjor, havde prokonsulen MacArthur i Tokio allerede sat sin militærmaskine i gang; derefter godkendte Truman det skete og gav ordre til at udvide aktionen, og først derefter kom sagen for De Forenede Nationers organ. Det var altså Amerikas Forenede Staters militærmagt og regering, som ved deres faktiske handling skabte den situation, man nu vil bruge som påskud til at sende dansk ungdom til Korea for at dø for Amerikas sag.

Den 5. oktober i år aflagde Amerikas ambassadør i Moskva, Mr. Kirk, et besøg hos Sovjetunionens udenrigsminister Vishinskij og meddelte ham mundtligt, men uforblømt, at hvis Sovjetregeringen ikke sørgede for, at våbenstilstandsforhandlingerne i Korea fik et forløb som af Amerika ønsket, ville det få meget alvorlige følger for forholdet mellem Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen. Jeg tror ikke, at hr. Acheson, forinden han foretog dette skridt, denne forblømede krigstrusel, har rådført sig, hverken med de 12 vise apostle i Paris eller med den herværende højtærede udenrigsminister. Det er ikke sådan, at stormagten Amerikas Forenede Stater giver sig til at rådspørge Danmark eller noget andet europæisk Atlantpagtland, om de må gøre dette eller hint, men deres handlinger kommer til at binde os, og vi kommer til at lide under konsekvenserne af disse handlinger.

Derfor kan det ikke nytte noget, at udenrigsministeren nok så højtideligt og i velvalgte ord her erklærer, at ingen af Atlantpagtstaterne nogensinde kan tænkes at begynde på en angrebskrig, for det er ikke noget, han bestemmer. Derfor er det farligt for Danmark at være med i dette selskab, og som jeg allerede har sagt, det bliver endnu farligere, det bidrager til at skabe større